

Capitolul 1

Călătorie

Trăgând de trolerul roșu Kappa de-a lungul peronului din CadmiS (Capitala Administrativă Supertribală), Delia mesteca gumă și se prefăcea că ignoră expresiile de poftă din jur.

Se juca de-a socotitul: *Încă unul, al două's'unulea!*

Stabilea raportul dintre cantitate și distanță, totul în min-te: *Și n-am făcut nici o sută de metri!*

Lua în derâdere funcția instrumentului optic: *Da, da, holbați-vă!* Formau o categorie, o colecție: casta admiratorilor anonimi. Reactivat, oracolul ar fi amestecat timpurile: „De când mă știu, holbarea va fi fost irosire“.

Despre șansele lor de a traduce dorința în faptă gândea într-un termen folcloric: *Ciuciu!*

Purta blugi albaștri cu talie înaltă, sfâșiați deasupra genunchilor, o bluză albă adânc decoltată și un sacou bleumarin cu mâneci trei sferturi. Pantofii îi accentuau grația, iar părul natural, de un șaten-închis, lăsat să cadă liber pe umeri, întregea imaginea de femeie urbană șic, sigură pe capcanele ei și pe câteva metode de capturare.

Se simțea perfect. S-a urcat în tren surâzându-i conductorului. El era fericit s-o ajute. I se adresase umil, decis să obțină privilegiul de a-i duce bagajul. Ea a încuviințat distant, cu

gândul la dezbaterile viitoare de la Congres. Alesese o pereche de căști In-ear Skullcandy Smokin Buds cu fir roz, prin care răsuna melodia „Regină între femei“. Firul cobora în poșetă, unde făcea legătura cu o sursă neevidentă.

Ziua schimbase doar tonuri de gri, chiar dacă experții anticipaseră limpezimi. Tot gri era și geamul prin care, timp de două ore, Delia a putut privi cum se succed fragmente de lume.

Încă se numea Delia Sima. Urma să accepte o ceremonie administrativă, din respect pentru tradiții, apoi din Sima devenea Avram. Era la schimbarea nr. 1 și își imagina emoționantă pașii spre primar.

Textura fotoliului de la clasa I mirosea ca paltonul unui om defavorizat, învins în lupta socială și eșuat pe un pat de cartoane netezit de-a dreptul pe trotuar. Era unul dintre mirourile capabile să-i strice visul ceremoniei.

Epuizată după risipa de *ciuciu* din timpul defilării pe peron, Delia respira aerul închis al compartimentului. Fusese nevoită să-și întrerupă visul. Își simțea brațele umede și lipicioase. Rețeaua de socializare o făcea să caște, ca și când fix în vinerea aceea picase deschiderea Festivalului Online al Plictiselii Planetare. Amicii nu participau la satisfacțiile ei: rochii, cosmetice, selfie-uri, prăjituri, pantofi, citate siropoase. Doar câteva unități de like.

Și-or fi găsit cu toții joburi de sută la sută concentrare! a gândit ea.

A râs singură. Și-a spus autoadmirativ: *Sunt nesimțită!*

Dar ce-i nesimțirea, dacă nu sensibilitate redusă? În foarte scurt timp, peste doar câteva secunde, s-a fixat pe o trăsătură mai blândă: *Sunt sarcastică!*

Lepădându-se de nesimțire, a știut că se instalează în confortul standardelor morale, deși standardele morale alunecau spre o zonă nesigură.

A zâmbit sub forța inspirației. Asocia sarcasmul cu imaginea bună, aceea care îi servea interesul, iar interesul era prima ei sursă de energie.

Ceruse sugestii pentru nunți originale, dar amicii din listă se întreceau în platitudini: mașini de epocă, măști, cort la stradă, căruțe, local retro, haine rurale. Glumițe de pe rețea, niciun gând pe cont propriu.

Antrenată să reziste banalității, obișnuia s-o compare cu traficul rutier: îți pui centura de siguranță și eviți să fii amendat pentru încălcarea legii. Faci ca toată lumea. Înaintezi în vârstă, parcurgi timpul și nu te rătăcești reflectând la pericol.

De data asta, centura de siguranță era rochia de mireasă. Găsirea ei devenise o obsesie. O desenase și o retușase în gând de sute de ori. Visa o rochie-spectacol, la preț de clasă socială cu posibilități medii spre ridicate. Albert Avram, viitorul ei soț, era un avocat efeminat cu vederi neolibérale. Tatăl lui Albert conducea o fabrică de salam și își învățase fiul să se teamă de mezeluri. Darul de nuntă avea cinci zerouri, ceea ce o făcuse pe Delia să folosească un arsenal complex pentru a grăbi cererea în căsătorie. Auzind vestea, tatăl lui Albert a pus-o să-i promită un test de sarcină pozitiv în termen de cel mult un an de la ceremonie. Delia, crescută special pentru a realiza o partidă, a acceptat, convinsă fiind că i s-a încredințat misiunea de a întemeia dinastia dominantă de pe piața salamului.

Căutase maniacal pe internet designeri și case de modă. Răsfoise zeci de pagini, dar nu se putea hotărî asupra modelului. Categorical, totul se cerea scos în evidență: săni, fese, talie.

O femeie care arăta ca ea simboliza promisiunea că toate sacrificiile vor fi răsplătite. Chemarea ei era să fixeze atenția pe daruri, să stimuleze imaginații. Frumusețea trupeză fusese dintotdeauna un subiect irezistibil, iar diva avea să își atribuie abilități magice.

* * *

– Văd animalul din bărbat! i-a spus Delia asistentei, la una dintre cafelele savurate la începutul zilei.

Asistenta, căzută în adorație mistică, i-a răspuns:

– Sunteți cea mai drăguță din firmă! Cea mai finuță!

Delia negase, însă doar de formă. Știa că sunt plimbate din gură în gură numele a minimum două rivale. După ce savurase lingușirea, trecuse la dezvoltarea teoriei animalului din bărbat:

– E în ochi! Privirea care exprimă dorința e plină de lăcomie.

Asistenta o urmărea, mută și fascinată.

– Toți vor să mă aibă.

Asistenta a încuviințat, semn că a înțeles substratul.

– Pe loc, dacă se poate!

– Vreți să spuneți că... aici? În firmă?

– Oriunde. S-ar târi în patru labe și mi-ar linge pantofii pentru o penetrare.

Asistenta și-a dus palma la gură, pentru a împiedica un sunet să iasă. Delia adăugase, cu un zâmbet satisfăcut:

– Ador să-i văd sufocați de dorință.

– Sunteți splendidă!

O concluzie demnă de asistenta standard, cu pulpe groase și păr lins, prins într-o coadă la spate. Se strânseseră

complimente cât pentru un cântec de slavă, iar Delia a simțit că e timpul să împartă îngăduințe.

– Nu-i condamn, crede-mă!

– Serios? a spus asistenta blocată în admirație.

Delia, cu ceașca în dreptul gurii:

– Să-ți spun sincer, dac-aș fi în locul lor, și eu m-aș fute!

Au urmat clipe de stupoare, ca după orice altă replică memorabilă.

– Genial! a strigat asistenta, trezită sub efectul descoperirii sensului.

– Începem? a întrebat Delia.

Doi foști combatanți tulburați așteptau pe hol privind un perete. Asistenta îi găsisese triști. Revărsați pe scaune, în poziții lipsite de demnitate, participaseră la deschiderea zilei de lucru.

* * *

Alertă de SMS. Delia a zâmbit.

Ai prins trenul? îi scrisese Albert.

L-am prins acum vreo oră jumate.

Scuze, ședință. Ești OK?

Sunt okay. Pup.

Dar Albert nu scăpase de sub asaltul poftei de a întreba:

Tipi bine prin preajmă?

Delia s-a gândit: *un căcat*. Răspuns:

Doar doi.

La început s-a simțit mândră. În etapa următoare a început să acuze o stare de oboseală. Încă nu se hotărâse să i-o spună, a pus oboseala pe seama apropierii ceremoniei. S-a nimerit să se afle în tren când s-a manifestat iritarea, al treilea

tip de reacție la gelozie. A închis mesageria și s-a întors la hainele de celebrare.

Pe ecranul smartphone-ului rula marea defilare de rochii. Alb tradițional, roz, argintiu, bleu. Decupate, decoltate, versiuni prescurtate, toate un univers virtual al tentațiilor.

– Ajungem în stația dumneavoastră, domnișoară.

A stins ecranul. S-a căznit să-și compună un zâmbet delicat, deloc erotic.

– Oh, deja? Nu mi-am dat seama.

A spus-o către nimeni, pentru ca bărbatul care știa unde vor ajunge să nu se simtă încurajat. Călătorise lângă doi bărbați. În niciun caz „tipi bine“, așa cum mințise în SMS, ci bărbați simpli, care se prefăceau că vor doar conversație. Tipic! *Bine, asta nu știi ce-ar putea să vrea, poate trăiește într-o casă fără oglinzi.*

La intrarea în compartiment, când cel care știa unde vor ajunge se opintise să-i ridice valiza de voiaj interstelar, ea se rugase: *Sigur o să se bage în seamă. Ah, mirosul de transpirație! Doamne, fă-l să tacă!* Burtos, în jur de 50 de ani, cu brațele păroase. Freză peste chelie, ținută de funcționar. *Știi cum și-a propus să mă dea gata: cu simțul umorului. Fac pariu!* A căștigat. Insul a încercat. Spunea bancuri fiindcă se considera un talent oratoric. Punea în act însuflețire și ceva farmec, dar poantele erau răsuflate.

– O știți pe-aia cu lupul și cu iepurașul?

Pe toate! îi venise să strige.

Auzise o sută de glume cu lupul și iepurașul. Nu înțelegea de ce se mai spun asemenea poante.

Din politețe a spus că nu, nu crede că o știe.

Alertă de SMS. Albert. Delia s-a strămbat.

S-au dat la tine?

Doar unul. Poet foarte sensibil. Am primit dedicație.

Deși s-a ferit să pună întrebări, până la prima stație îi aflu-se deja numele, starea civilă, ocupația, hobby-urile și viciile. Anticipase. În fața ei, bărbații se simțeau îndemnați să-și dea drumul la gură. Îi asculta cu sentimentul vocației. Îi trecea prin cap că s-ar fi putut face spioană. Tipul vorbăreț era angajat la stat, exact cum bănuise. Ce plictiseală!

Alertă de SMS.

Doar nu te-a vrăjit un poet onanist.

Delia a șoptit: *N-am timp, lasă-mă!* Răspuns:

Susține că e împotriva.

Al treilea pasager din compartiment, un tânăr cu barbă, nu-și mutase privirea de la ecranul tabletei. Purta un tricou negru pe care scria, cu litere albe, #VĂD TURME. Delia se gândise că mesajul se referă la un ritual pastoral. *Și ce dacă vezi? De ce simți nevoia să dai anunț?*

Împotriva cui? a urmat replica lui Albert.

A onaniei, i-a răspuns Delia.

Tânărul schimbase doar fețe: încruntare, mirare, destindere. Din când în când, mormăise ceva indescifrabil. Delia era ofensată.

Și-a ascuns o șuviță de păr în spatele urechii și s-a ridicat.

Alertă de SMS.

Ați vorbit despre onanie?

I-a trosnit o articulație. *Gata, de la-ntâi mă abonez la sală!*

Răspuns:

Susține în poezie.

A întins mâinile spre valiză, dar n-a apucat s-o atingă. Din spate, pe lângă umărul ei, a țâșnit o mână străină și butucănoasă. Mirosul de transpirație a sufocat-o.

– Dați-mi voie!

Cel care știa unde vor ajunge. Ea s-a ferit. El a adăugat:

– Mă descurc cu greutate.

Cel care vedea turme zâmbea persiflant. Era ultimul joc de cuvinte inventat pentru ea, cu câteva clipe înainte de oprire. Urma să coboare și să-i lase glumețului nostalgia călătoriei comune. O secvență întâmplătoare. Pentru ea, agasantă.

Alertă de SMS.

Ce poezie?!

Delia a oftat. Consolator, i-a zâmbit la cea mai înaltă temperatură bărbatului care știa unde vor ajunge.

I-a răspuns scurt lui Albert:

„*Delicatețe*“.

Cum adică?

Titlul poeziei este „Delicatețe“.

Mulțumind cu o mișcare din cap și cu o mică gimnastică a buzelor, a deschis ușa compartimentului. Spera să scape de cuvintele despărțirii. „Profesorul obsedat“, a citit când s-a întors să apuce mânerul valizei. Ton de apel. Albert. Delia a respins.

Ziarul era împăturit neglijent și abandonat sub brațul fotoliului ocupat de ultimul admirator efemer. Era ziarul bărbatului care știa unde vor ajunge, cel care îi coborâse valiza. „Profesorul obsedat“ putea fi un bărbat în viață, aparent respectabil. Pe hârtia de ziar, cele două cuvinte păreau scrise deasupra unui text amplu. O parte din titlu, cât era la vedere, era scris cu majuscule albastre.

– Vă mai trebuie? s-a trezit întrebând.

Nu știa de ce și când a decis că vrea să citească acel articol.

Ton de apel. Albert. Delia a respins. Zâmbea la fel de intens, ca și când cheia plăcerii era conversația din finalul

călătoriei. Urma să plece din compartiment cu un suvenir. Arătătorul ei drept țintea ziarul.

Cu fața roșie de efort, bărbatul care știa unde vor ajunge a intrat în spasmele solitudinii.

– Vă rog, e plăcerea mea, nici vorbă! Luați-l!

S-a întins.

– Stați!

Uimită, și-a suspendat gestul. Bărbatul s-a aplecat peste troler și a ridicat ziarul. A scos un pix din buzunarul interior al sacoului și a scris ceva pe margine, chiar deasupra „profesorului obsedat“. Delia s-a gândit că notițele se referă la obsesie. Putea fi o poantă cu obsedați. Dar erau cifre.

– Numărul meu... În caz că...

– A, sigur! Mulțumesc mult.

Delia a tras mânerul rabatabil al trolerului, a mințit că i-a părut bine și a dat speranțe despre improbabila revedere. Alertă de SMS. Albert.

Răspunde-mi!

Cel care vedea turme a ignorat-o. Se încrunta la ecranul tabletei. *Fuck you!* a gândit Delia. A închis ușa în urma ei. *Imbecilul!* Instantaneu, cel care vedea turme a privit-o și i-a zâmbit. Delia s-a strămbat dezgustată: *Imbecil și tupeist!*

Pe peron a simțit că-i era frig. Ecranul electronic de la intrarea în clădirea gării indica 16 grade. *Cu șase mai puțin decât în CadmiS!* I-ar fi trebuit încă o haină. N-avea ce face, nu putea să-și desfacă valiza pe loc.

– Nu, mersi!

Un puștan brunet, apărut de niciunde, se oferise să-i care trolerul. *Atrag ciudați!* Ca orice femeie frumoasă și singură. Singură și sexy.

Ton de apel. Albert. Delia a acceptat.

- Era și timpul! a țipat Albert.
- Bună, Albert! Ești agitat?
- Sunt perfect calm. Te-ai dat de solo, sau ce?
- M-am... ce?
- Poetul e acolo?
- Unde?
- Cu tine.
- Albert, sunt pe peron, doar ce-am coborât.
- Și poetul?
- Nu există poeți, omule. În ce timpuri te crezi?
- Mă iei la mișto?
- Am glumit, Albert. N-am vorbit cu niciun poet.
- Dar cu cine?
- Cu unu' gras și nespălat, care spunea bancuri.
- S-a dat la tine?
- Nici nu se pune problema.
- Juri?
- Tu n-ai treabă? Trebuie să gălesc o mașină.
- Mă suni de la hotel, da?
- Promit!

Albert s-a lăsat convins și a închis.

Ajunsă la stradă, Delia a găsit un taxi.

- Liber! i-a spus șoferul, fără să aștepte întrebarea.

Avea o figură de alcoolic, cu dantura devastată. Purta o cămașă din poliester, deschisă la primii doi nasturi. Medalionul cu Fecioara, lipit de stern, îl ferea de persecuții.

Delia a încuviințat după ce a citit tariful de pe portieră.

- La Ambasador!

Hotel de patru stele, unul dintre cele mai confortabile.

Jocuri de societate

Șoferul a sărit din mașină, a înșfăcat trolerul, l-a pus în portbagaj și i-a deschis Deliei ușa din spate.

– Ajungem în cinci minute.

– Excelent.

Relaxată, a deschis ziarul. A citit titlul complet: „Profesorul obsedat a fost denunțat de o studentă“. A parcurs primele rânduri. Și-a ținut respirația, sub șocul numelui.

Nu se poate!

A simțit cum îi tremură mâinile.

Nu, nu e posibil!

Șoferul i-a făcut semn cu mâna. La câteva sute de metri, spre dreapta, se vedeau literele de neon de pe fațada unei clădiri construite în stilul renașcentist germanic: Hotel Ambasador.